19. 1. 2016

ID: 100209

Konkurs a započtení, závaznost rozsudku

Postupem podle § 529 odst. 2 obč. zák. nemůže dlužník použít k započtení vůči postupníkovi své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526 obč. zák.), trvají-li v době, kdy by měl být učiněn úkon směřující k započtení, účinky konkursu prohlášeného na majetek postupitele podle zákona č. 328/1991 Sb.“

Skutkové zjištění může soud učinit až na základě provedení důkazu v daném řízení. Skutkové zjištění nelze bez dalšího převzít z odůvodnění rozsudku v jiné věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 1128/2013, ze dne 30.9.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně A. s.r.o., se sídlem v B., zastoupené JUDr. P.P., advokátem, se sídlem v B., proti žalované M. a.s., se sídlem v P., zastoupené J.H., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 2 500 453,87 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Cm 55/2008, o dovoláních žalobkyně a žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. listopadu 2012, č. j. 1 Cmo 128/2012-663, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. listopadu 2012, č. j. 1 Cmo 128/2012-663, se ve výroku pod bodem II v rozsahu, ve kterém odvolací soud změnil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. prosince 2011, č. j. 19 Cm 55/2008-593, ve znění opravného usnesení ze dne 14. května 2012, č. j. 19 Cm 55/2008-619, ve výroku pod bodem I tak, že zamítl žalobu žalobkyně co do částky 965 650 Kč a zamítl žalobu co do příslušenství z částky 1 439 654,41 Kč, a ve výrocích pod body III, IV a V zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání žalobkyně zamítá. Dovolání žalované se odmítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. prosince 2011, č. j. 19 Cm 55/2008-593, ve znění opravného usnesení ze dne 14. května 2012, č. j. 19 Cm 55/2008-619, uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 2 500 453,87 Kč s 2% úroky z prodlení p.a. z částky 919 036,45 Kč od 25. června 2005 do zaplacení a se 7% úroky z prodlení p.a. z částky 1 581 417,42 Kč od 25. června 2005 do zaplacení (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky pod body II a III).

Na základě dvou smluv o dílo uzavřených mezi žalovanou jako objednatelem a společností METAL PROGRES, a.s., se sídlem v Tetčicích, Rosická 343, PSČ 664 17, IČO 25540505, jako zhotovitelem (dále také jen „zhotovitel“), se žalobkyně v řízení domáhala žalované částky z titulu nedoplatku ceny díla. Po prohlášení konkursu na společnost METAL PROGRES, a.s., správce konkurzní podstaty pohledávku postoupil společnosti TOMOL spol. s r.o. a tato následně žalobkyni.

Podle zjištění soudu prvního stupně byla první smlouva o dílo č. 02090235/1050 uzavřena dne 7. května 2002 a zhotovitel v ní byl zavázán k provedení díla „Dodávka a montáž obvodového pláště na stavbě Flora Plaza Praha 3“; její nedílnou součástí účastníci učinili Všeobecné smluvní podmínky pro provádění díla. Cena díla byla původně sjednána na částku 3 378 200 EUR bez DPH, posléze byla postupně uzavřením šesti dodatků ke smlouvě navyšována až na částku 4 370 918,57 EUR bez DPH. Součástí platebních podmínek byl nárok na pozastávku ve výši 10 % ceny díla, z toho 5 % mělo být uvolněno po odstranění vad, zbývajících 5 % po uplynutí záruční doby. V příloze č. 3 bylo v článku X

ujednáno, že pro případ prohlášení konkursu na zhotovitele se sjednává záruka ve výši 30 % z ceny díla. Žalobkyně se u tohoto díla v řízení domáhá nedoplatku faktury č. FVT0300162 ve výši 924 000 Kč a nedoplatku faktury č. FVT0400208 ve výši 41 650 Kč.

Soud prvního stupně vzal za prokázané, že dílo bylo zhotovitelem ukončeno a žalované podle zápisů z přejímek předáno, a to s drobnými vadami nebránícími užívání, a že vady na stavbě byly odstraněny a je proto možné uvolnit pozastávku.

Soud prvního stupně neshledal námitku žalované týkající se údajných plateb od investora stavby, a to společnosti FLÓRA - SEN s.r.o. u této smlouvy o dílo, k nimž mělo dojít na základě dohody žalované s touto společností ze dne 3. dubna 2003, důvodnou, neboť přímé platby této společnosti zhotoviteli zůstaly v řízení neprokázány. Pokud žalovaná namítala škody vzniklé na díle Palác Flóra, pak bylo skutečně v řízení prokázáno, že jednáním zhotovitele došlo k promočení stavby, následné nezbytnosti vysoušení a vytápění a že zhotovitel dle dohody s žalovanou vystavil dobropis DT0400001 (FVCM040001) na částku mínus 45 703,40 EUR (1 498 157,53 Kč).

Na základě druhé smlouvy o dílo č. 03010023 uzavřené 5. února 2003 (ve znění pozdějších čtyř dodatků) byla žalovaná za cenu 17 950 000 Kč bez DPH zavázána k provedení díla „Dodávka a montáž zastřešení atria při akci „Dostavba areálu Ústřední vojenské nemocnice v Praze“. I v tomto případě byly nedílnou součástí smlouvy o dílo Všeobecné obchodní podmínky. Žalobkyně se u této smlouvy o dílo domáhá nedoplatku faktury č. FVCM0300001 ve výši 96 628,89 Kč, nedoplatku faktury č. FVCM0300005 ve výši 665 702,29 Kč a nedoplatku faktury č. FVCM0300007 ve výši 772 472,69 Kč. V řízení bylo prokázáno, že dílo bylo zhotovitelem ukončeno a žalované protokolárně předáno.

Jako nedůvodnou posoudil soud prvního stupně u této smlouvy obranu žalované, podle níž měl uplatněný nárok zaniknout v důsledku zápočtu pohledávky žalované vůči zhotoviteli ve výši 4 419 350 Kč, tj. pohledávky zjištěné rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. srpna 2009, č. j. 10 Cmo 6/2009-140, z titulu snížení ceny díla na akci „Dostavba areálu Ústřední vojenské nemocnice v Praze“. Soud prvního stupně zjistil, že z žádného listinného důkazu nevyplývá, že by zápočet uvedené částky byl fakticky proveden. Jedná se o pohledávku za úpadcem – METAL PROGRES, a.s., která byla i v konkursním řízení řádně přihlášena a zjištěna. Tato pohledávka bude uspokojena v rozvrhu v konkursním řízení a není tudíž způsobilá k započtení k pohledávce žalobkyně v tomto řízení.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně prokázala, že obě uzavřené smlouvy splnila a má tudíž nárok na cenu díla v plné výši. Žalovaná přitom neprokázala, že by v plném rozsahu uhradila ceny díla, ani že by je uhradila v rozsahu sníženém o dobropis DT0400001. Žalovaná sice doložila, že jakési platby žalobkyni ve sporném období 2002 – 2004 zasílala, z těchto plateb však nevyplývá, že byly žalovanou určeny na úhradu závazků z předmětných smluv o dílo. Žalobkyně má nárok i na části pozastávek, a to proto, že vady díla, které se vyskytovaly při předání, následně odstranila. Na zbývající část pozastávky má taktéž nárok s ohledem na to, že záruční doba již uplynula. Splatnost těchto pohledávek též vyplývá z dikce § 14 odst. 1 písm. g) tehdy platného zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, jelikož se jednalo o pohledávky náležející do konkursní podstaty. Dlužná částka z obou smluv o dílo činí částku požadovanou v žalobě.

Namítaný nedostatek podmínek řízení pro překážku věci rozhodnuté soud prvního stupně neshledal, když v totožné věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Cm 296/2006 nebylo meritorně rozhodnuto.

Promlčení uplatněného nároku soud prvního stupně z několika důvodů neshledal. V řízení bylo prokázáno, že úpadce METAL PROGRES, a.s., podal žalobu k uplatnění pohledávek se splatností

nejdříve 11. dubna 2003 (a dále podle splatnosti faktur). Uplatněním práva u soudu se promlčecí lhůta stavěla (7. srpna 2006 - 1 215 dnů) a běžet pokračovala dnem následujícím po pravomocném rozhodnutí soudu o zastavení odvolacího řízení (10. května 2007). Žaloba byla v nyní souzené věci podána 18. prosince 2007 (223 dnů). Z uvedeného je zřejmé, že žádná z pohledávek uplatňovaných žalobou s ohledem na čtyřletou promlčecí dobu promlčena není.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 13. listopadu 2012, č. j. 1 Cmo 128/2012-663, rozsudek soudu prvního stupně v části výroku pod bodem I, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni částku 1 060 799,46 Kč se 7% úrokem z prodlení od 25. června 2005 do zaplacení, potvrdil (výrok pod bodem I), ohledně nároku žalobkyně na zaplacení částky 1 439 654,41 Kč s příslušenstvím rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I změnil tak, že žaloba se zamítá (výrok pod bodem II), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky pod body III, IV a V).

Odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav úplně a přesně, v rozsahu dostatečném pro přijetí správného právního závěru, a odkázal na něj. Shodl se se závěrem soudu prvního stupně, že obě smlouvy o dílo byly platně uzavřeny v souladu s § 536 a násl. obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“). Procesní obranu a námitky žalované shledal stejně jako soud prvního stupně nedůvodnými. Řízení zahájené u Městského soudu v Praze dne 7. srpna 2006 pod sp. zn. 5 Cm 296/2006 se sice týkalo téže věci a týchž účastníků, nebylo však skončeno meritorně, ale odmítnutím žaloby, resp. zastavením odvolacího řízení. Překážka věci rozhodnuté tedy nenastala.

Čtyřletá promlčecí lhůta stanovená v § 397 obch. zák. počala běžet u nejdříve splatné části uplatněného nároku dne 11. dubna 2003 – faktura FVCM0300001 a s ohledem na nemeritorní rozhodnutí v řízení vedeném u Městského soudu pod sp. zn. 5 Cm 296/2006 nepřestala podle § 405 odst. 1 obch. zák. běžet. Vzhledem k jejímu uplynutí v průběhu tohoto řízení však došlo k prodloužení promlčecí doby o jeden rok, jak vyplývá z ustanovení § 405 odst. 2 obch. zák. Žalobou podanou žalobkyní dne 18. prosince 2007, tedy před uplynutím promlčecí lhůty, bylo podle § 402 obch. zák. zabráněno promlčení práva.

Co se týče kompenzačních projevů žalované, pak byly všechny učiněny až po prohlášení konkursu na majetek zhotovitele usnesením Krajského soudu v Brně dne 24. června 2005, sp. zn. 31 K 22/2005-231, s účinky stejného dne. Započtení pohledávek ve výši 4 419 350 Kč podáním žalované z 30. srpna 2011 nebo „připravenost“ k započtení pohledávky na náhradu nákladů na odstranění vad ve výši 438 150,56 Kč dopisy ze dne 31. října 2006 nebo 21. března 2008 je třeba pokládat za neplatné právní úkony, které zánik závazku žalované vyvolat nemohly. Postupem podle § 529 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) totiž nemůže dlužník použít k započtení vůči postupníkovi své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526 obč. zák.), trvají-li v době, kdy by měl být učiněn úkon směřující k započtení, účinky konkursu prohlášeného na majetek postupitele podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, konstatoval odvolací soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) z 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 4935/2008.

U akce „Zhotovení obvodového pláště Flora Plaza“ nárok žalobkyně sestává podle odvolacího soudu ze tří dílčích titulů.

První část je představovaná nárokem na úhradu 5% pozastávky ceny díla vázané na uplynutí záruční doby, jde o částku celkem 474 004,41 Kč. Odvolací soud vyšel ze skutečnosti, že k datu rozhodování odvolacího soudu dohodnutá záruční doba dosud neuplynula, neboť podle článku V odst. 2 smlouvy o dílo uplyne dne 31. května 2013. Podle ustanovení článku IV odst. 5 předmětné smlouvy právo na úhradu zbývajících 5 % ceny díla včetně DPH vzniká zhotoviteli uplynutím záruční doby. Tato částka

slouží k zajištění odpovědnosti zhotovitele za vady díla po dobu záruky. Podle závěru odvolacího soudu se jedná o smluvní podmínky vzniku nároku (do konečného uplynutí záruční doby není a nemůže být známa existence ani rozsah odpovědnosti zhotovitele za vady díla, nebyla takto dosud učiněna předpokládaná výzva k zaplacení … atd.). Z toho odvolací soud dovodil, že s ohledem na dosud neskončený běh záruční doby nárok žalobkyně (potažmo zhotovitele) dosud nevznikl a nemohl se proto stát splatným ani podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. g) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu – jeho rozsudky ze dne 30. března 2010, sp. zn. 23 Cdo 4928/2007, a ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 23 Cdo 3084/2007, dospěl k závěru, že žaloba je v uvedeném rozsahu pro předčasnost nedůvodná.

Druhou část nároku tvoří část 5% pozastávky ceny díla vázané na odstranění vad při přejímce ve výši 377 375,52 Kč sestávající se z částky 332 851,14 Kč účtované fakturou č. FVCM030005 a z částky 44 524,38 Kč účtované fakturou č. FVCM030007. Odvolací soud dospěl k závěru, že splnění podmínek pro vznik nároku na zaplacení této části ceny díla lze mít z provedeného dokazování za bezpečně prokázané. Podle podmínek sjednaných v článku IV odst. 5 smlouvy bylo dílo ukončeno a s vytčenými vadami protokolárně objednateli předáno a ze zprávy investora akce (FLORA-SEN s.r.o.) z 18. prosince 2003 je zřejmé odstranění veškerých vad a nedodělků s výslovným konstatováním možnosti uvolnění 5% pozastávky. Právo se stalo splatným nejpozději prohlášením konkursu na majetek zhotovitele.

Třetí dílčí titul týkající se zhotovení obvodového pláště Flora Plaza představuje úhrada části ceny díla podle měsíční fakturace a činí částku 683 423,94 Kč účtované fakturou č. FVCM030007. V již zmíněném článku IV odst. 5 smlouvy účastníci sjednali, že úhrada ceny díla bude prováděna na základě měsíčních daňových dokladů – faktur, jejichž přílohami bude vždy soupis provedených prací a dodávek a jejich ocenění a průvodka subdodávky, potvrzená zástupcem objednatele. Z provedeného dokazování podle závěru odvolacího soudu vyplývá, že tyto podmínky byly naplněny, ostatně žalovaná proti správnosti vystavené faktury ničeho nenamítala. Obrana žalované spočívající v úhradě části ceny díla účtované fakturami zhotovitele pod č. FVCM030005 a č. FVCM030007 zůstala i podle závěru odvolacího soudu v řízení neprokázána.

U akce „Dostavba areálu Ústřední vojenské nemocnice v Praze“ byl způsob určení ceny dohodnut kombinací její pevné výše částkou 17 950 000 Kč bez DPH a právní skutečností vymezenou v článku X odst. 8 Všeobecných smluvních podmínek k provádění díla takto: „Pro případ prohlášení konkursu na majetek zhotovitele … smluvní strany oceňují hodnotu záruky na částku odpovídající 30 % z ceny díla uvedené výše v tomto článku bez daně z přidané hodnoty. Dojde-li k prohlášení konkursu na majetek zhotovitele … pak platí, že cena díla uvedená výše v tomto článku bez daně z přidané hodnoty je snížena o dohodnutou cenu záruky, přičemž tento účinek nastává okamžikem prohlášení konkursu …“. Tento způsob určení ceny díla posoudil odvolací soud jako zcela určitý a v souladu s požadavkem § 536 odst. 3 obch. zák. S ohledem na konkurs prohlášený na majetek zhotovitele dne 24. června 2005 činí cena díla od uvedeného dne bez DPH částku 12 565 000 Kč a včetně 5% DPH částku 13 193 250 Kč. S ohledem na úhradu žalované na uvedenou akci 17 930 850 Kč (přihláška pohledávky jako přeplatku na zaplacené ceně do konkursního řízení zhotovitele), co do výše 4 419 350 Kč pravomocně zjištěná rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci z 13. srpna 2009, č. j. 10 Cmo 6/2009-140, nelze podle odvolacího soudu dospět k jinému závěru, než k nedůvodnosti nároku žalobkyně na zaplacení tvrzeného nedoplatku ceny díla ve výši 969 650 Kč (správně 965 650 Kč). Cenu díla dohodnutou výše uvedeným způsobem tedy již žalovaná právnímu předchůdci žalobkyně uhradila v celém rozsahu a její závazek tak zanikl splněním podle § 324 odst. 1 obch. zák.

Proti rozsudku odvolacího soudu podaly obě účastnice dovolání.

Žalobkyně svým dovoláním napadla rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem II a v závislých

výrocích o náhradě nákladů řízení pod body III, IV a V. Namítla, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci odvolacím soudem [dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“)] a že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.].

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že v první smlouvě o dílo týkající se zhotovení obvodového pláště Flora Plaza se v případě nároku na úhradu 5% pozastávky ceny díla vázané na uplynutí záruční doby upravené v článku IV odst. 5 této smlouvy jedná o smluvní podmínku vzniku nároku uplynutím záruční doby. Žalobkyně má za to, že nárok na zaplacení ceny díla vznikal zhotoviteli postupně v návaznosti na práce provedené v jednotlivých měsících, jinak by zhotovitel nebyl oprávněn cenu díla účtovat, což vyplývá z § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Dále zdůraznila, že uvolnění pozastávky nebylo vázáno na odstranění vad díla vytknutých v záruční době, či jiných povinností, ale na pouhé uplynutí záruční doby. Nemůže se proto podle jejího názoru jednat o podmínku vzniku nároku na zaplacení ceny díla, ale o sjednání její splatnosti. Rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2010, sp. zn. 23 Cdo 4928/2007, a ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 23 Cdo 3084/2007, na něž odkázal odvolací soud, se podle názoru žalobkyně dané věci netýkají, neboť se jednalo o skutkově odlišné případy.

Žalobkyně dále vytýčila právní otázku týkající se výkladu článku X odst. 8 Všeobecných smluvních podmínek, které byly součástí smlouvy o zhotovení obvodového pláště Flora Plaza Praha 3, a to, zda toto ujednání znamenalo, že v případě prohlášení konkursu na zhotovitele se jednalo o „okamžité ponížení ceny díla o 30 %, tj. bez dalšího …, či zda je důsledkem takového ujednání vznik nároku na slevu díla ve výši 30 % …“. Žalobkyně je toho názoru, že se jedná o nárok na slevu z ceny díla, a pokud nebyla cena dosud uhrazena, je zde dána možnost započtení vzájemných pohledávek účastníků smlouvy, což považuje za významné. Sjednání institutu slevy z ceny díla dovozuje žalobkyně i ze skutečnosti, že došlo k prohlášení konkursu na zhotovitele, čímž nemohlo dojít k automatickému snížení ceny díla.

Vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, spočívá podle názoru dovolatelky v tom, že odvolací soud nedostatečně (nesprávně) zohlednil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. srpna 2009, č. j. 10 Cmo 6/2009-140, kterým byl zjištěn nárok žalované na zaplacení částky 4 419 350 Kč vůči společnosti METAL PROGRES, a.s. Podle dovolatelky odvolací soud tím, že dovodil z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. srpna 2009, č. j. 10 Cmo 6/2009-140, skutkové zjištění, nepostupoval v souladu se zákonem a řízení tak zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Žalobkyně navrhla zrušení rozsudku odvolacího soudu ve výrocích pod body II, III, IV a V a vrácení věci v tomto rozsahu odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření k dovolání žalobkyně ztotožnila se závěry odvolacího soudu ohledně napadených výroků. Argumentaci žalobkyně veřejnoprávním režimem zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, hodnotí jako nepřiléhavou, neboť tento zákon řeší veřejnoprávní vztahy. Otázka možnosti započtení vzájemných pohledávek účastníků smlouvy o dílo z hlediska výkladu článku IV odst. 5 se žalované nejeví jako významná z hlediska výkladu tohoto článku. Polemika žalobkyně k výkladu článku X odst. 8 druhé smlouvy o dílo týkající se Ústřední vojenské nemocnice v Praze, tedy zda se jedná pojmově o slevu z ceny díla, má podle jejího názoru pouze akademický význam. Závěr odvolacího soudu založený v podstatě na tom, že zaplacení ceny díla (předmětný spor) a snížení ceny díla (incidenční věc) jsou stejnorodé nároky, je podle žalované správný, stejně jako ostatní závěry odvolacího soudu.

Žalovaná napadla dovoláním rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem I. Přípustnost dovolání

dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí řeší otázku již řešenou dovolacím soudem, která by však měla být posouzena jinak; jedná se o řešení právní otázky přípustnosti započtení pohledávky, která původně tvořila majetek konkursní podstaty, a byla žalobkyní nabyta postoupením. Odvolací soud rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 4935/2008, v dané věci aplikoval jen mechanicky bez náležitého zhodnocení konkrétních okolností souzené věci. Přípustnost dovolání dovozuje žalovaná také z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť se v dané věci jedná o diformitu vyvolanou tím, že odvolací soud členil jednotlivé nároky z hlediska dílčích titulů, což je odlišné od odůvodnění soudu prvního stupně. Žalovaná uplatnila dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tj. že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci odvolacím soudem. Odvolací soud podle jejího názoru pochybil ve svém závěru, že započtení pohledávky ve výši 4 419 350 Kč nebo „připravenost“ žalované k započtení pohledávky na náhradu nákladů na odstranění vad 438 150,56 Kč je třeba pokládat za neplatné právní úkony, které zánik závazku žalované vyvolat nemohou. Žalovaná polemizuje se závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4935/2008. Podle jejího názoru zákaz započtení pohledávek, který končí právní mocí usnesení o zrušení konkursu, vyslovený v citovaném rozhodnutí dovolacího soudu, připouští i jiné výklady. Skutečnost, že usnesení o zrušení konkursu dosud nenabylo právní moci, je podle názoru dovolatelky zjevně pouze důsledkem nečinnosti správce, zákaz započtení tak nelze aplikovat, neboť by vedl k přepjatému formalismu.

Žalovaná v dovolání napadla také skutkové závěry odvolacího soudu o platbách žalované i společnosti FLÓRA-SEN s.r.o. původnímu věřiteli, závěry o prováděných zápočtech. Důkazy k těmto skutečnostem, které navrhovala, nebyly provedeny, skutkové závěry hodnotí jako neúplné a rozporné. Žalovaná v této souvislosti odkázala i na závěry učiněné Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 24. března 2010, sp. zn. 30 Cdo 677/2010 (jež citovala), podle kterých nesprávné právní posouzení věci může být způsobeno nesprávně zjištěným skutkovým stavem věci, a tvrdí, že právní posouzení věci je nesprávné i pro nedostatek skutkových podkladů.

Dovolatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu ve výroku pod bodem I a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k dovolání žalované popřela jeho přípustnost. Má za to, že žalovaná nevymezila žádnou právní otázku, která má být posouzena, s dostatečnou srozumitelností a přesností. Poukázala na to, že smyslem zákazu započtení pohledávek podle § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, je to, aby se do majetkové podstaty úpadce dostalo co nejvíce peněžních prostředků, a aby tak všichni věřitelé úpadce mohli být uspokojeni poměrně a tedy spravedlivě. V případě započtení vzájemných pohledávek věřitele a úpadce by byl tento zcela zásadní princip konkursního řízení zcela eliminován, neboť takovému věřiteli by se dostalo podstatně více než věřitelům ostatním. Námitky žalované týkající se údajné nečinnosti správce konkursní podstaty nemají podle názoru žalobkyně oporu v provedeném dokazování.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) obě dovolání projednal a rozhodl o nich podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním byl napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán dne 13 listopadu 2012, tedy před 1. lednem 2013 (srov. článek II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Dovolací soud zjistil, že obě dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami (účastnicemi řízení), zastoupenými advokáty, jimiž byla dovolání též sepsána (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), ve lhůtě stanovené § 240 odst. 1 o. s. ř.

Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku pod bodem II je přípustné podle

ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Tuto část napadeného rozsudku odvolacího soudu Nejvyšší soud přezkoumal z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, kterými je vázán, včetně toho, jak je žalobkyně obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.).

Úvodem posouzení dovolání žalobkyně je třeba uvést, že byť odvolací soud deklaroval, že se ztotožnil se skutkovým stavem zjištěným soudem prvního stupně, není tomu tak, neboť v rozsahu zopakovaného dokazování jednak upřesnil dílčí skutková zjištění (znění čl. IV odst. 5 smlouvy o dílo ze dne 7. května 2002, znění čl. V odst. 4 smlouvy o dílo ze dne 5. února 2003 a čl. X odst. 8 Všeobecných smluvních podmínek provádění díla), jednak zcela změnil skutkové zjištění v tom směru, že žalovaná zcela uhradila (dokonce přeplatila) cenu díla – dodávka a montáž zastřešení atria Ústřední vojenské nemocnice v Praze.

Žalobkyně uplatnila dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., kterým lze namítat nesprávné právní posouzení věci.

Nesprávným právním posouzením věci se rozumí omyl soudu při aplikaci právních předpisů na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo soud aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil.

Žalobkyně namítá nesprávné právní posouzení napadené části rozsudku odvolacího soud ve dvou otázkách:
- vznik nároku na cenu díla a její splatnost s přihlédnutím ke sjednaným pozastávkám,
- vliv prohlášení konkursu na majetek zhotovitele na cenu díla.

První otázka se týkala smlouvy o dílo na akci „Zhotovení obvodového pláště Flora Plaza“, v jejímž článku IV odst. 5 bylo ohledně 5% pozastávky sjednáno: „Právo na úhradu zbývajících 5 % ceny díla, včetně DPH, vzniká zhotoviteli uplynutím záruční doby. Tato částka slouží k zajištění odpovědnosti zhotovitele za vady díla po dobu záruky. Částka bude uhrazena na základě písemné výzvy zhotovitele do 30 dnů ode dne jejího doručení objednateli.“

Jestliže odvolací soud uvedené smluvní ustanovení s odkazem na § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. vyložil tak, že pozastávka podle dotčené smlouvy určuje okamžik vzniku práva na část ceny díla, jedná se o závěr správný. Bez ohledu na aplikovatelnost judikátů, na které odvolací soud odkázal a jejichž použití v této věci dovolatelka napadá, o tom svědčí obsah třetí věty, když stanoví 30 denní lhůtu na samotné uhrazení části ceny díla, a to tak, že její počátek váže na doručení písemné výzvy zhotovitele objednateli. V případě, že by právo na část ceny díla vzniklo již dříve a splatnost by nastávala uplynutím záruční doby, postrádalo by ujednání stanovící uvedenou 30 denní lhůtu smysl. V citovaných rozhodnutích dovolací soud také dospěl k závěru, že pokud nebyly v době prohlášení konkursu na majetek zhotovitele splněny podmínky vzniku nároku na úhradu ceny díla, neuplatní se ani § 14 odst. 1 písm. g) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (ten se totiž týká pouze nároků již vzniklých). Správnost závěru odvolacího soudu, že žalobkyni dosud nevznikl nárok na zaplacení části ceny díla ve výši 5% pozastávky vázané na uplynutí záruční doby ve výši 474 004,41 Kč, takže žaloba byla v tomto rozsahu pro předčasnost nedůvodná, se tak žalobkyni nepodařilo v dovolacím řízení zvrátit.

Druhá otázka vytýčená žalobkyní v dovolání se týká druhé stavební akce označené jako „Dodávka a montáž zastřešení atria Ústřední vojenské nemocnice v Praze“. Ve Všeobecných smluvních podmínkách provádění díla, které byly nedílnou součástí této smlouvy o dílo, účastníci v článku X odst. 8 sjednali: „Pro případ prohlášení konkursu na majetek zhotovitele … smluvní strany oceňují hodnotu záruky na částku odpovídající 30 % z ceny díla uvedené výše v tomto článku bez daně z

přidané hodnoty. Dojde-li k prohlášení konkursu na majetek zhotovitele … pak platí, že cena díla uvedená výše v tomto článku bez daně z přidané hodnoty je snížena o dohodnutou cenu záruky, přičemž tento účinek nastává okamžikem prohlášení konkursu …“.

Odvolací soud dospěl k závěru, že snížení ceny díla bylo způsobem určení ceny díla. S tímto závěrem je nutno souhlasit, neboť okamžik snížení ceny díla strany smlouvy vázaly na okamžik prohlášení konkursu, nikoliv na uplatnění slevy objednatelem. Nejednalo se tedy o slevu, proto nebylo třeba, aby žalovaná cokoliv započítávala.

Při posuzování důsledků tohoto ujednání však odvolací soud zatížil řízení vadou, když bez dalšího převzal závěry učiněné v incidenčním sporu u jiného soudu. Konkrétně se jednalo o závěr, že žalovaná zaplatila (přeplatila) cenu díla – dodávka a montáž zastřešení atria Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Odvolací soud přitom nebyl vázán tímto rozhodnutím učiněným v incidenčním sporu a nemohl ani převzít skutková zjištění z tohoto rozhodnutí.

Podle § 164 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), dále též „InsZ“, platí, že pravomocný rozsudek vydaný v incidenčním sporu je závazný pro všechny procesní subjekty.

Podle odborné literatury z citovaného ustanovení mimo jiné vyplývá, že „rozsudky vydané v incidenčním sporu nemají přesah mimo vlastní insolvenční řízení, pokud není výslovně v zákoně uvedeno jinak“ [srov. Budín, P. in Kozák, J., Budín, P., Dadam, A. Insolvenční zákon a předpisy související, nařízení Rady (ES) o úpadkovém řízení: komentář. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2013, 1272 s., komentář k § 164].

Na posuzovanou věc se však neaplikuje insolvenční zákon, nýbrž zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále opět jen „ZKV“). Podle § 25 odst. 1 ZKV však rozhodnutí soudu o pravosti, výši nebo pořadí popřených pohledávek jsou účinná proti všem věřitelům.

Obsahově se tedy jednalo o ustanovení obdobné § 164 InsZ, proto lze poznatky doktríny týkající se § 164 InsZ vztáhnout na § 25 ZKV. Z toho vyplývá, že i za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání byla závaznost rozsudku v incidenčním sporu dána pouze pro účely konkursního řízení, proto i rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. srpna 2009, č. j. 10 Cmo 6/2009-140, je závazný pouze pro účely insolvenčního řízení.

Tento závěr je podporován i další argumenty. Účelem incidenčního řízení je pouze umožnění zdárného průběhu konkurzního řízení (resp. v současnosti řízení insolvenčního) Rozhodnutím v incidenčním řízení není oproti běžnému spornému řízení deklarována povinnost zaplatit, nýbrž je jím pouze zjištěna existence pohledávky (případně její výše a pořadí).

Skutkové zjištění pak není možné přejímat z jiných řízení, neboť v opačném případě by nebyla zachována zásada přímosti jako jedna ze základních zásad dokazování v civilním řízení. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 12. října 2004, sp. zn. IV. ÚS 57/04, „skutková zjištění (zjištění skutkového stavu) jsou v občanském soudním řízení výsledkem provedení důkazů (§ 122 o. s. ř.) a jejich hodnocení (§ 132 o. s. ř.). Z uvedeného plyne a contrario závěr, že skutková zjištění může činit toliko ten soud, který důkaz provedl (s výjimkou dle § 122 odst. 2 o. s. ř.). Dodržení zásady přímosti je tudíž jedním z pojmových znaků důkazního řízení.“

Lze shrnout, že skutkové zjištění může soud učinit až na základě provedení důkazu v daném řízení. Skutkové zjištění nelze bez dalšího převzít z odůvodnění rozsudku v jiné věci.

Vzhledem k tomu, že v případě, že cena díla nebyla uhrazena, mohl být výsledek řízení jiný, jedná se o vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.

Na úhradu ceny díla „Dodávka a montáž zastřešení atria Ústřední vojenské nemocnice v Praze“ žalobkyně žádala částku 965 650 Kč, Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 2 věty za středníkem o. s. ř. zrušil rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem II v části, ve které odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu žalobkyně co do částky 965 650 Kč, a v závislých výrocích o náhradě nákladů řízení a věc mu podle § 243b odst. 3 o. s. ř. v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud současně zrušil i rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem II v části, ve které odvolací soud rozhodl o příslušenství z částky 1 439 654,41 Kč, a věc mu i v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Rozhodnutí odvolacího soudu totiž i v této části trpí vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, ke které přihlíží dovolací soud v případě přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Žalobkyně se totiž domáhala po žalované zaplacení celkové částky 2 500 453,87 Kč s úroky z prodlení z částky 919 036,45 ve výši 2 % p.a. od 25. června 2005 do zaplacení a ve výši 7 % p.a. z částky 1 581 417,42 Kč za dobu od 25. června 2005 do zaplacení. Tím, že odvolací soud ve výroku pod bodem II nespecifikoval výši zamítnutého příslušenství (čímž nepochybně myslel úroky z prodlení) je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. V důsledku této vady řízení nezbylo, než zrušit celou část výroku rozsudku odvolacího soudu pod bodem II o příslušenství zamítnutého nároku.

Ve zbytku Nejvyšší soud podle § 243b odst. 2 o. s. ř. věty před středníkem o. s. ř. dovolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl.

Nejvyšší soud poté přistoupil k posouzení k přípustnosti dovolání žalované, která napadla rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem I, kterým byl potvrzen výrok rozsudku soudu prvního stupně. Žalovaná ve svém dovolání vyjádřila přesvědčení, že rozsudky odvolacího soudu a soudu prvního stupně jsou obsahově diformní, proto by dovolání mělo být přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Rozdílnost (nesouhlasnost) rozhodnutí soudů obou stupňů (tzv. diformita) je základem, z něhož se odvíjí přípustnost dovolání ve smyslu uvedeného ustanovení. O nesouhlasná rozhodnutí jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny oběma soudy rozdílně, takže práva a povinnosti stanovená účastníkům jsou podle závěrů těchto rozhodnutí odlišná. Diformitou nelze ovšem rozumět rozdílné právní posouzení, pokud nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků, ale jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků; podstatné je porovnání obsahu obou rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 931/97, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 9/1999, pod poř. č. 52, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1760/98, uveřejněné v časopise Soudní judikatura 1/2000, pod poř. č. 7). V části, ve které odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, ovšem taková diformita dána není, neboť soud prvního stupně i odvolací soud založily v této části svá rozhodnutí na tom, že právo na zaplacení ceny díla vzniklo v souladu se smlouvou a nárok se stal splatným. Rozsudek odvolacího soudu je proto rozsudkem potvrzujícím i po obsahové stránce.

V úvahu proto připadá přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., a to za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam. O takový případ jde podle § 237 odst. 3 o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li rozhodnutí odvolacího soudu právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy

rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží. Předpokladem přípustnosti dovolání podle tohoto ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je, že řešená právní otázka měla pro rozhodnutí o věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou otázku, na níž výrok odvolacího soudu nebyl z hlediska právního posouzení založen.

Nejvyšší soud dospěl po přezkoumání napadeného výroku odvolacího soudu k závěru, že dovolání žalované není přípustné. Otázkou přípustnosti započtení pohledávek dlužníka vůči věřiteli, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, se Nejvyšší soud již ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval.

Již v usnesení ze dne 19. září 2001, sp. zn. 29 Odo 532/2001, uveřejněném pod číslem 23/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „R 23/2002“ (toto rozhodnutí je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu), vysvětlil (v situaci, kdy šlo o zápočet provedený konkursním věřitelem - správcem daně), že počínaje dnem prohlášení konkursu na majetek dlužníka již nelze provést započtení na majetek patřící do konkursní podstaty; není přitom rozhodné, zda se započítávané pohledávky střetly již v době před prohlášením konkursu.

K témuž závěru se Nejvyšší soud přihlásil mimo jiné i v rozsudku ze dne 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 4935/2008, uveřejněném pod číslem 15/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž doplnil, že ratio legis úpravy obsažené v ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV tkví v tom, že vzájemné pohledávky úpadce a jeho věřitelů nejsou od prohlášení konkursu (a po dobu trvání účinků konkursu) vzájemně započitatelné, což ve svém důsledku vede k tomu, že tito věřitelé jsou povinni plnit své peněžité závazky vůči dlužníku v plném rozsahu, kdežto pohledávky, které sami mají vůči úpadci, budou uspokojitelné poměrně podle stejných pravidel, jež platí pro věřitele, kteří vzájemné pohledávky s úpadcem neměli. Ve stejném rozsudku Nejvyšší soud dovodil (jak ve svém dovolání upozorňuje i sama žalovaná), že zákaz započtení se uplatní i na pohledávky, které konkursní podstatu opustily – „pohledávka, vůči které započtení směřuje, se sice již nenachází v konkursní podstatě, avšak způsobilost dlužníkovy pohledávky k započtení je i nadále vázána na osobu úpadce (prvního postupitele), konkrétně na to, že jde o pohledávku, kterou dlužník (jako věřitel) vůči tomuto úpadci má a kterou by před postoupením nemohl k započtení uplatnit právě proto, že jeho dlužník (úpadce) je v konkursu… Lze tedy uzavřít, že postupem podle § 529 odst. 2 obč. zák. nemůže dlužník použít k započtení vůči postupníkovi své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526 obč. zák.), trvají-li v době, kdy by měl být učiněn úkon směřující k započtení, účinky konkursu prohlášeného na majetek postupitele podle zákona č. 328/1991 Sb.“

V rozsudku ze dne 10. prosince 2008, sp. zn. 32 Odo 1651/2006, dále Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV dodal, že nepřípustnost započtení pohledávek na majetek (konkursní) podstaty se vztahuje na veškeré zápočty, a to bez ohledu na to, zda jde o jednostranné zápočty provedené správcem konkursní podstaty nebo druhou osobou nebo o dvoustranné zápočty. Tamtéž upozornil, že smyslem tohoto zákazu je zabránit uspokojení některých konkursních věřitelů mimo konkurs a tím některé konkursní věřitele zvýhodnit (eventuálně znevýhodnit) a narušit tak vlastní cíl konkursu, jímž je poměrné uspokojení věřitelů z majetku (konkursní) podstaty (§ 2 odst. 3 ZKV).

A konečně, v usnesení ze dne 10. listopadu 2010, sp. zn. 29 Cdo 254/2009, Nejvyšší soud také doplnil, že účinky započtení provedeného (nepřípustně) v době trvání konkursu na majetek dlužníka nenastávají ani po zrušení konkursu na majetek dlužníka.

Zákaz obsažený v ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) ZKV je tedy zákazem absolutním v tom smyslu, že

není rozhodné, zda jde o započtení jednostranné nebo dvoustranné, kdo činí úkon směřující k započtení a zda započtení dává (pro konkrétní věc) ekonomický smysl; rozhodující je pouze to, zda jde o započtení na majetek patřící do konkursní podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2011, sp. zn. 29 Cdo 3017/2010).

Odvolací soud dospěl ke skutkovému zjištění, že společné všem kompenzačním projevům žalované bylo to, že je činila až po prohlášení konkursu na majetek postupitele, k čemuž došlo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. června 2005, č. j. 31 K 22/2005-231, s účinky stejného dne. Jedná se tedy o situaci, na kterou reagoval i výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 4935/2008, uveřejněný pod číslem 15/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Odvolací soud tedy správně převzal právní závěr dosažený v uvedeném rozsudku. Dovolací soud nemá důvod se od tohoto závěru odchýlit ani v nyní projednávané věci, když tento závěr zapadá do pojetí postoupení pohledávky ve vztahu k úpravě konkursu, které vyplývá i z další výše citované judikatury.

Přípustnost dovolání nezakládá ani námitka žalované, že odvolací soud neprovedl všechny důkazy označené žalovanou a že závěry odvolacího soudu, týkající se plateb dovolatelky a společnosti FLÓRA-SEN s.r.o. původnímu věřiteli a prováděných zápočtů jsou neúplné a rozporné.

Ze shora uvedeného vyplývá, že po prohlášení konkursu na majetek společnosti METAL PROGRES, a.s., nebylo možno provádět započtení ohledně pohledávek úpadkyně, i když se již nenacházely v konkursní podstatě. Dalšími námitkami se žalovaná snaží založit přípustnost dovolání na základě okolností uplatněnými dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s ř., což podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není připuštěno. Nejde přitom ani o případ uvažovaný v citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. března 2010, sp. zn. 30 Cdo 677/2010, neboť žalovaná nenamítá, že by nebylo možno aplikovat dispozici právní normy pro neúplně zjištěný skutkový stav, ale pouze namítá, že nebyly provedeny všechny jí označené důkazy, což je právě dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.

Část rozsudku dovolacího soudu napadená dovoláním žalované tedy nemá z hlediska uplatněných dovolacích důvodů po právní stránce zásadní význam, a že tedy proti ní není dovolání přípustné ani podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení

- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)